

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 86/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Igorom Cibulom, Hrabový chodník 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 98/2016 z 15. novembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 53/2017 z 13. decembra 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal

porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 98/2016 z 15. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 53/2017 z 13. decembra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 105/2014-204 z 26. októbra 2015 oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV sp. zn. 1 Pv 381/13/2014 z 31. júla 2014 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Krajský súd na základe odvolania prokurátora svojím uznesením sp. zn. 3 To 17/2016 z 15. marca 2016 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 2 T 105/2014-204 z 26. októbra 2015 a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie.

2.1 Následne okresný súd svojím rozsudkom č. k. 2 T 105/2014-246 z 2. júna 2016 uznal sťažovateľa vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov, výkon ktorého podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka s uložením probačného dohľadu, a zároveň trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Krajský súd napadnutým rozhodnutím zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 2 T 105/2014-246 z 2. júna 2016 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Zároveň krajský súd pri nezmenenom výroku o vine uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, výkon ktorého podmiennečne odložil na skúšobnú dobu dvoch rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu, a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil sťažovateľovi aj trest prepadnutia veci.

2.2 Sťažovateľ 19. mája 2017 prostredníctvom svojho obhajcu podal proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1

písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Najvyšší súd svojím ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím sťažovateľom podané dovolanie odmietol.

3. Následne podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, kde vo vzťahu k postupu krajského súdu poukazuje na to, že krajský súd „... *nebol oprávnený pri svojom zrušovacom rozhodnutí (uznesenie sp. zn. 3 To 17/2016 z 15. marca 2016, pozn.) (dôkaz č. 6), dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, a ani k tomu, aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Mal len právo na to, aby súdu prvého stupňa dal záväzné pokyny na opakovanie dôkazov už vykonaných alebo na vykonanie nových dôkazov. Ako vyplýva zo zrušovacieho uznesenia (dôkaz č. 5), KS výslovne len dával pokyny súdu prvého stupňa k akému záveru má dospieť pri hodnotení dôkazov...*“. Sťažovateľ teda namieta to, že „... *odvolací súd nemôže bez ďalšieho sám vytvárať odchylný skutkový stav len v dôsledku odlišného hodnotenia dôkazov, toto hodnotenie je právom súdu prvého stupňa a odvolací súd nie je oprávnený do tohto práva zasahovať, pokiaľ to nie je v rozpore s formálnou logikou. Z uvedeného je zrejmé, že ťažisko dokazovania je zásadne na súde prvého stupňa, ktorý dôkazy nielen prejednáva ale predovšetkým vyhodnocuje, aby na ich podklade mohol určiť spoľahlivé skutkové závery.*“.

3.1 Ďalej sťažovateľ svoje námietky smeroval aj proti pokynu krajského súdu na vykonanie dôkazu, a to proti oboznámeniu fotodokumentácie o priebehu domovej prehliadky zaznamenatej na CD nosiči. Podľa sťažovateľa bol uvedený dôkaz na hlavnom pojednávaní konanom 5. októbra 2015 riadne vykonaný a zopakovaný po pokyne krajského súdu na hlavnom pojednávaní 2. júna 2016. Podľa názoru sťažovateľa sa „... *javí pokyn krajského súdu na prehratie CD na technickom zariadení ako úplne zbytočný a čisto formálny.*“, pričom výsledkom tohto postupu krajského súdu bolo, že „... *súd prvého stupňa viazaný právnym názorom krajského súdu uznal sťažovateľa za vinného zo žalovaného skutku.*“.

4. Napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažovateľ vytkol to, že „... *v dovolaní (dôkaz č. 10) okrem iného namietal nesprávne použitie iného hmotnoprávne(ho) ustanovenia a to, že v zmysle § 69 zákona*

č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov priestupku na úseku zbraní a streliva sa dopustí ten, kto bez povolenia vyrobí alebo zadováži sebe alebo inému zbraň alebo strelivo podliehajúce povolovaciemu konaniu, ohláseniu evidenčnej povinnosti, alebo ich bez povolenia prechováva. Teda sťažovateľove údajne konanie, resp. skutok uvedený v obžalobe, nakoľko je držiteľ zbrojného preukazu, mal byť hodnotený ako priestupok a nie ako trestný čin. Teda skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, mal byť správne právne posúdený ako priestupok a v prípade jeho preukázania malo byť použité hmotnoprávne ustanovenie § 69 zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov.“. Sťažovateľ teda zastáva názor, že ak žiadal posúdenie žalovaného skutku ako priestupku a najvyšší súd uviedol, že žiadal „... vlastne aplikáciu princípu ultima ratio“, takýmto postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp.zn.: 3To/98/2016 a jeho rozsudkom z 15.11.2016 porušené bolo.

2. Právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn.: 2 Tdo 53/2017 a jeho uznesením z 13.12.2017 porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 2 Tdo 53/2017 zo dňa 13.12.2017 zrušuje.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 3To/98/2016 zo dňa 15.11.2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Článok 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33]. Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené argumenty (rozsudok ESLP vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok ESLP vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce [rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku (č. 2) z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84; tiež S.C. IMH Suceava S.R.L. proti Rumunsku z 29. 10. 2013, sťažnosť č. 24935/04, bod 40]. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný rozsudok ESLP Moreira

Ferreira, bod 85; tiež rozsudok ESĽP vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov (Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc) viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je

predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom teda nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

16. Ústavný súd nie je ani súdom vyššej inšancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, a teda nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

17. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu je už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

III.

III.1 K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 98/2016 z 15. novembra 2016 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

18. Pri preskúvaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 To 98/2016 z 15. novembra 2016 ako súdu odvolacieho a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09), preto ústavný súd najskôr pristúpil aj k preskúmaniu rozsudku okresného súdu.

18.1 Okresný súd v rozsudku č. k. 2 T 105/2014-246 z 2. júna 2016 predovšetkým poukázal na dokazovanie, ktoré v predmetnej veci vykonal, pričom uviedol, že „Svedok [REDAKOVANÉ] vypovedal, že zbrane bolo vidieť na policičke regálu v garáži a to v krabici. Podobne vypovedal i svedok [REDAKOVANÉ]. Súd poukazuje vo veci na výpovede z prípravného konania vo vzťahu ku svedkom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako i na zápisnicu z priebehu predmetnej vykonanej domovej prehliadky. Súd taktiež poukazuje na vykonané prehratie obrazového záznamu z miesta výkonu domovej prehliadky. Predmetné zábery zo samotnej garáže ako i priestor, kde boli

zbrane nájdené s výpoveďami svedkov - príslušníkov NAKA predmetné skutočnosti potvrdzujú v neprospech obžalovaného.“. V rámci svojej ďalšej argumentácie, vyvracajúc obhajobu sťažovateľa, okresný súd s poukazom na výpoveď samotného sťažovateľa a ďalších svedkov vyjadril svoje presvedčenie o tom, že garáž rodinného domu, kde sa predmetné zbrane našli, resp. boli uskladnené, „... sa riadne využíva - i v čase vykonanej domovej prehliadky v nej boli zaparkované motorové vozidlá vlastníkov domu - teda obžalovaného a svedkyne [REDAKOVANÉ]. Podľa výpovede svedkov - [REDAKOVANÉ] z prípravného konania a svedka [REDAKOVANÉ] tiež z prípravného konania do garáže obžalovaný chodil denne - z dôvodu, že tu boli zaparkované jeho motorové vozidlá. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na fotografiu na č. l. 19 - z nej vyplýva, že predmetné zbrane boli uložené v prepravke a voľne pri prepravke boli položené dve pušky. Pri tejto poličke sú ďalšie veci, ktoré sa používali (topánky, rôzne ruksaky...).“. Na podklade týchto zistení preto okresný súd uzavrel, „že je nelogické a zarážajúce tvrdenie obžalovaného (a nielen jeho) - že o zbraniach nemal vedomosť a že táto vedomosť mala u neho absentovať približne deväť rokov.“.

18.2 V kontexte vykonaného dokazovania a predostretých hodnotiacich úsudkov okresný súd ešte poukázať na to, že «Obžalovaný pri nájdení týchto zbraní - svedkom, ktorí vykonávali domovú prehliadku - príslušníkom NAKA ohľadom pôvodu predmetných zbraní uviedol, že malo ísť o makety z jeho reštaurácie, ktorú kedysi vlastnil a v tejto reštaurácii boli vystavené na stenách. Obžalovaný pri domovej prehliadke nebol „prekvapený“ z nálezov vyššie uvedených „vecí“ a hneď sa vyjadroval k ich pôvodu. Naviac syn nebohého [REDAKOVANÉ] - svedok [REDAKOVANÉ] - o predmetných zbraniach nemal vedomosť pripustil, že mohli byť jeho t.č. nebohého otca - ale k spôsobu, ako bolo nimi naložené po smrti jeho otca sa vyjadriť nevedel. Takže vyjadrenie obžalovaného, že pre zbrane si mal [REDAKOVANÉ] prísť a tieto si prevziať, vyznieva nevierohodne.». Vo vzťahu k nálezu 39 kusov nábojov okresný súd akcentoval tú skutočnosť, že „Predmetné náboje sa nachádzali v pracovni obžalovaného – kde mali prístup len členovia domácnosti a obžalovaný. Nechodili sem ani ochrankári.“.

19. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí s poukazom na dokazovanie vykonané okresným súdom *na hlavnom pojednávaní výsluchom sťažovateľa a konkrétnych svedkov, ako aj oboznámením listinných dôkazov, predovšetkým zápisnice o vykonaní domovej prehliadky a fotodokumentácie a po zrušení veci a jej vrátení aj prehratia obrazového záznamu z CD „... týkajúceho sa fotodokumentácie vedenej na čl. 69-76 v spisovom materiáli...“*, uzavrel otázku viny sťažovateľa za skutok kladený mu za vinu na podklade úvahy, podľa ktorej *«Z fotodokumentácie a konkrétne z fotiek zachytávajúcich samotnú garáž a detailne priestor, kde boli zbrane nájdené je zistiteľné, že garáž je využívaná, sú v nej zaparkované vozidlá, ktoré obžalovaný ako aj [REDAKOVANÉ] používali a podľa výpovede svedka [REDAKOVANÉ] z prípravného konania a svedka [REDAKOVANÉ] z prípravného konania; obžalovaný do garáže chodil denne, pretože „tam mal zaparkované autá“ i keď svedkami nebol videný, že by garáž upratoval, taktiež sa v garáži nachádzajú aj iné veci (bicykle, obuv, bedničky, šanóny a pod...). V kontexte s uvedeným, konkrétne z fotky č. 19 je zrejmé, že zbrane boli uložené v priehľadnej prepravke (nie zo všetkých strán uzatvorenej nepriehľadnej krabici) a voľne pri tejto prepravke boli položené dve pušky (a stojan pod televízor!) a to v regáli na konci garáže, pred ktorým boli zaparkované vozidlá, v druhom rade zľava, v druhej policičke zdola - voľne viditeľné. V okolí tejto policičky sa nachádzajú ďalšie veci ako obuv - celé topánky a snehule, rôzne ruksaky, a pod. a tesne nad regálom sú umiestnené zariadenia na zavesenie bicyklov, pričom jedno z týchto zariadení je umiestnené priamo nad časťou regála, kde boli zbrane nájdené.»*

19.1 Krajský súd zároveň skonštatoval, že *„... nie je pravdou tak ako to uvádza okresný súd, že zbrane boli balené do krabíc. Je možné pripustiť, že v okamihu ich sťahovania z Jadrana mohli byť balené do krabíc, ale pri ich nájdení počas vykonávania domovej prehliadky boli nájdené pušky voľne ležiace na polici pri priehľadnej umelohmotnej prepravke, v ktorej boli nájdené ostatné zbrane. Z pohľadu uvedeného sa potom javí viac ako zarážajúce a nelogické tvrdenie obžalovaného (a nielen jeho), že o zbraniach vedomosť nemal, nadriadený súd pripomína, že táto vedomosť mala u neho absentovať približne deväť rokov(!). Ani obrane spočívajúcej v tvrdení, že niekto, asi omylom zbrane doniesol bez vedomia obžalovaného do jeho garáže nie je uveriteľná,*

pretože je podľa názoru odvolacieho súdu nemysliteľné, aby niekto do domu bez uzrozenia a predovšetkým súhlasu majiteľa domu, priniesol a tu uložil zbrane v takom rozsahu v akom boli nájdené.“. V ďalšom krajský súd poukázal aj na výpovede svedkov «- príslušníkov NAKA, ktorí prehliadku vykonávali a zbrane našli, že obžalovaný pri ich nájdení (výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] -čl.45 a 172) ozrejmoval ich pôvod tým, že so malo jednať o makety z jeho reštaurácie, ktorú kedysi vlastnil a v tejto reštaurácii boli vystavené na stenách, ktorú skutočnosť svedok potvrdil aj na hlavnom pojednávaní po zložení prísahy. Teda bolo tiež preukázané, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] pri domovej prehliadke nebol „prekvapený“ z nálezov vyššie uvedených „vecí“ a ihneď sa vyjadroval k ich pôvodu...».

19.2 Nad rámec argumentácie prvostupňového súdu krajský súd zdôraznil: «(i) Žiada sa len dodať, že pre spáchanie trestného činu, pre ktorý je obžalovaný uznaný vinným, nie je podstatné, či mal vlastníctvo k určitej strelnej zbrani, ale sa vyžaduje, aby akýmkoľvek spôsobom hromadil strelnú zbraň resp. strelivo, pričom postačí ich taktické nelegálne držanie (§ 295 ods. 1, písm. b/ Tr. zákona).

(ii) Čo sa týka odvolacích námietok vyplývajúcich z dôvodov odvolania doručených súdu dňa 04.07.2016 tj. k napadnutému rozsudku, podľa ktorých obžalovaný nemal žiadnu vedomosť o tom, že 4 ks z 11 kusov nájdených zbraní sú zakázané, pričom zároveň vytkol súdu, že vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že obžalovaný je držiteľom zbrojného preukazu, v danom čase prebiehali dve „zbraňové amnestie“ a teda, ak by mal skutočne vedomosť o tom, že 4 ks zbraní sú zakázané - zaradené do kategórie „A“ a rozhodne by ich odovzdal, je potrebné zo strany konajúceho senátu dodať, že neznalosť podmienok, za ktorých je podľa zákona o strelných zbraniach a strelive (zák. č. 190/2003Z.Z. v znení neskorších predpisov) možno nadobúdať vlastníctvo, držať, nosiť a používať zbraň a strelivo, obžalovaného nezabavuje trestnej zodpovednosti za žalovaný trestný čin.»

19.3 V rámci ďalšej argumentácie sa krajský súd odvolal na závery znaleckého dokazovania «vypracovaného KEU PZ č.p. PPZ-KEU-BA-EXP-2013/11796 (čl. 86), z ktorého je jednoznačne zrejmé, že na skúmanie boli predložené zbrane a náboje nájdené

pri domovej prehliadke u obžalovaného (čl. 58) a obžalovaným vydané (čl. 79) a ich posúdením bolo zistené, že

- 39 ks nábojov s okrajovým zápalom mexickej výroby kal. 22 Long Rifle, laborované expanznými olovenými strelami, pričom skúšobnou strelbou vybraných vzoriek bolo overené, že boli strelby schopné, sú podľa § 2 ods. 1 písm. g/ zák. č. 190/2003 Z.z. strelivom a pri nábojoch s expanznou strelou podľa § 4 ods. 1, ods. 3 písm. b/ zák. č. 190/2003 Z.z. strelivom zakázaným.

Čo sa jedná posudzovaných zbraní je potrebné uviesť, že z 11 ks zbraní boli do kategórie „D“ (§ 3, § 7 zák. č. 190/2003 Z.z.) zaradených 6 ks zbraní, do kategórie „B“ (§ 3, § 5 zák. č. 190/2003 Z.z.) bola zaradená len 1 zbraň a do kategórie „A“ (§ 3, § 4 zák. č. 190/2003 Z.z.- zbraň zakázaná, zakázané strelivo a zakázané doplnky zbrane) boli zaradené nasledovné zbrane:

- revolver belgickej výroby zn. Bulldog pôv. kal. 320 z obdobia rokov 1811-1893 (§ 4 ods. 1, ods. 2 písm. g/ zák. č. 190/2003 Z.z.) - v predloženom stave nie je strelby schopná,

- revolver belgickej výroby systému Lefauchaux pôv.kal.11 mm z obdobia rokov 1811-1893 (§ 4 ods. 1, ods. 2 písm. g/ zák. č. 190/2003 Z.z.)-strelby schopnosť nebola overovaná,

- vzduchová puška tzv. biglovka nemeckej výroby zn. Oskar Will model Original Will, kal.6,33mm, výr. č. V 32 z obdobia rokov 1811-1893 (§ 4 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. g/ zák. č. 190/2003 Z.z.)- v predloženom stave nie je strelby schopná,

- broková dvojka belgickej výroby systému Lefauchaux kal. 16/16 výr. č. 3823 z obdobia rokov 1811-1893 (§ 4 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. g/ zák. č. 190/2003 Z.z.) -strelby schopná.

Pri všetkých týchto zbraniach kategórie „A“ ako aj strelive na nadobúdanie vlastníctva sa vzťahujú § 8 až §14, § 27 a § 37 zák. č. 190/2003 Z.z. o zbraniach a strelive)...».

19.4 Na podklade v predchádzajúcom bode tohto odôvodnenia (bod 19.3) prezentovaných záverov znaleckého dokazovania krajský súd k argumentácii sťažovateľa, že je držiteľom zbrojného preukazu, sám vlastní strelby schopnú zbraň a ak by vedel, že

v prípade 4 kusov zbraní pôvodne patriacich nebohému [REDAKOVANÉ] ide o zbrane zakázané – kategórie „A“, bol by ich v rámci tzv. „zbraňových amnestií“ odovzdal, uviedol, že „... je presvedčený, že obžalovaný mal vedomosť o prítomnosti týchto zbraní v rodinnom dome (tak ako zdôvodnil vo svojom zrušujúcom rozhodnutí) i napriek tomu nepostupoval podľa príslušných ustanovení zákona č. 190/2003 Z.z., pričom zvlášť pri osobe, ktorá je držiteľom zbrojného preukazu a vlastní strelnú zbraň, možno nielen oprávnené očakávať, ale aj vyžadovať správanie sa v súlade s príslušnými, vyššie citovanými ustanoveniami zákona č. 190/2003 Z.z. v otázke dodržiavania podmienok nadobúdania vlastníctva, držania, nosenia a používania zbraní a streliva ako aj práv a povinností držiteľov zbraní a streliva.“

III.2 K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 53/2017 z 13. decembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

20. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 2 Tdo 53/2017 z 13. decembra 2017 v podstatnom uviedol:

«Po posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa teda zásadne nemôže ani meniť ani dopĺňať. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012. sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47/2014 - II.).

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky,

ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. 5 Tdo 99/2015). Dovolací súd nie je možné chápať ako súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitút, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy určené prvostupňovému a odvolaciemu súdu, pokiaľ ide o vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Hoci obvinený v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, v skutočnosti napáda skutkové zistenia súdov oboch stupňov a hodnotenie vykonaných dôkazov. Uvedené je zrejme najmä z jeho tvrdenia, že nemal dôvod sa nelegálne ozbrojovať historickými zbraňami (ktoré neboli funkčné), ak bol v tom istom období držiteľom zbrojného preukazu a funkčnej streľby schopnej zbrane. Na to potom nadväzuje tvrdením, že jeho konanie (skutok) malo byť posúdené ako priestupok podľa § 69 zákona č. 190/2003 Z.z. a nie ako trestný čin. Fakticky sa teda dožaduje prehodnotenia vykonaných dôkazov, čo v dovolacom konaní na základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je možné.

Navyše najvyšší súd musí pripomenúť, že daný skutok bol súdmi oboch stupňov právne posúdený ako zločin (§ 11 Tr. zák.). Ak sa obvinený dožaduje jeho právnej kvalifikácie ako priestupku, žiada vlastne aplikáciu princípu ultima ratio v danom prípade. Z recentnej judikatúry najvyššieho súdu však vyplýva, že ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 96/2014). Z uvedeného

jej jednoznačne zrejmé, že aplikácia zásady ultima ratio prichádza do úvahy len výlučne pri prečinoch a nie je možné ho aplikovať, ak sa jedná o zločin. V danom prípade neprichádzala aplikácia uvedenej zásady vo vzťahu k trestnej činnosti preto do úvahy a preto bolo vylúčené prípadne posúdiť daný skutok ako priestupok.»

IV.

Spoločné závery ústavného súdu k namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 98/2016 z 15. novembra 2016 a napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 53/2017 z 13. decembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

21. Ústavný súd poukazuje na to, že argumentácia, ktorú sťažovateľ ústavnému súdu predkladá, je len opakovaním jeho odvolacích a dovolacích námietok, vnímajúc ústavný súd ako v poradí ďalšiu „opravnú“ inštanciu, ktorá pripadá do úvahy/nasleduje za najvyšším súdom, a je predkladaná ústavnému súdu v zámere presvedčiť ho o opodstatnenosti predložených námietok. Ústavný súd síce akceptuje obhajobnú snahu sťažovateľa, no na druhej strane vo veci konajúci krajský súd a najvyšší súd v odôvodnení svojich rozhodnutí (ako vyplýva z už uvedených citácií v odôvodnení) primerane argumentačne podchytili a vysvetlili svoje právne názory, ktorými dospeli k záveru nielen o tom, že skutok sa stal, ale že sa ho dopustil samotný sťažovateľ.

22. Ústavný súd výslovne akcentuje tú skutočnosť, že skutok bol primerane objektivizovaný predovšetkým vykonaním domovej prehliadky, znaleckým dokazovaním a výpoveďami svedkov, pričom vo veci konajúce súdy patričným a presvedčivým spôsobom zdôvodnili, prečo neuverili obhajobným tvrdeniam sťažovateľa, resp. prečo ich považovali za nevierohodné. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že právne posúdenie skutku korešponduje so skutkovými zisteniami vo veci konajúcich súdov, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom krajský súd ako súd odvolací, vychádzajúc zo skutkových zistení okresného súdu, s ktorými sa stotožnil, presvedčivo a opierajúc sa o vykonané dokazovanie s jeho čitateľným a preskúmateľným popisom vysvetlil, prečo

posúdil konanie sťažovateľa, resp. skutok kladený mu za vinu ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Svoj záver o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa krajský súd podporil aj precíznou citáciou z príslušnej právnej úpravy zakladajúcej povinnosti držiteľa zbrane. Správne vo veci konajúci krajský súd poukázal na skutočnosť, že okrem notoriety zakladajúcej nevyvrátiteľnú domnienku o neznalosti právnych predpisov o dvoch „zbrojných amnestiách“ je v sťažovateľovom prípade zanedbanie jeho povinností ako držiteľa zbrojného preukazu o to markantnejšie.

23. Podľa ďalšej judikatúry ESLP (okrem už citovanej v bode 11) vnútroštátne súdy majú v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosť posúdiť hlavné argumenty účastníkov konania (rozsudok ESLP vo veci Buzescu proti Rumunsku z 24. 5. 2005, sťažnosť č. 61302/00, bod 67), ako aj námietky týkajúce sa práv a slobôd zaručených dohovorom a jeho protokolmi, pričom tieto námietky sú vnútroštátne súdy povinné skúmať obzvlášť prísne a dôkladne (rozsudok ESLP vo veci Wagner a J.M.W.L. proti Luxembursku z 28. 6. 2007, sťažnosť č. 76240/01, bod 96). Je potrebné prihliadnuť aj na to, či námietka, na ktorú súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal odpoveď, bola pre daný prípad relevantná a či mohla mať vplyv na výsledok konania (rozsudok ESLP vo veci Luka proti Rumunsku z 21. 7. 2009, sťažnosť č. 34197/02, bod 52).

24. Krajský súd aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom prednesené obhajobné tvrdenia, námietky a argumenty týkajúce sa právneho posúdenia/kvalifikácií skutkových zistení a hodnotiacich úsudkov, ku ktorým vo svojej primerane podrobnej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy vychádzajúce z vykonaného dokazovania (predovšetkým vykonaná domová prehliadka, znalecké dokazovanie a výpovede svedkov) a z nich odvodené právne závery. Uvedené závery vo veci konajúcich všeobecných súdov ústavný súd nepovažuje za arbitrárne, teda za také, ktoré by nevychádzali z vykonaného dokazovania alebo by popierali podstatu a zmysel použitej právnej úpravy (rozumej Trestný zákon), alebo by boli v rozpore s pravidlami formálnej logiky, alebo by nedávali jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 623/2017) a ktoré by bolo možné klasifikovať v konečnom dôsledku za ústavne nesúladne. Naopak, týmto postupom dal krajský súd nielen relevantnú odpoveď na meritórne, pre vec východiskové argumenty sťažovateľa (už spomenutý rozsudok ESLP Buzescu proti Rumunsku z 24. 5. 2005), ale zároveň aj posúdil námietky sťažovateľa týkajúce sa práv a slobôd zaručených ústavou a dohovorom (už spomenutý rozsudok ESLP Wagner a J.M.W.L. proti Luxembursku z 28. 6. 2007) a napokon odôvodnil svoje napadnuté rozhodnutie so zreteľom na konkrétny prípad (rozsudky ESLP vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998).

25. Nad rámec ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti (mimo petitu) namietal aj postup krajského súdu vyplývajúci z jeho rozsudku sp. zn. 3 To 17/2016 z 15. marca 2016, ktorým mal podľa názoru sťažovateľa „... dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov...“ (bližšie pozri body 3 a 3.1), túto časť považuje ústavný súd len za súčasť jeho sťažnostnej argumentácie, preto sa bližším preskúmaním uvedeného rozhodnutia ústavný súd zaoberal len v časových súvislostiach v petite uvedených rozhodnutí všeobecných súdov. Navyše z kontextu celého vykonaného konania a vydaných rozhodnutí krajského súdu je zrejmé, že krajský súd nevykonal oproti okresnému súdu „odlišné hodnotenie dôkazov“ (ako to sťažovateľ prezentuje vo svojej ústavnej sťažnosti), len skonštatoval, že sa okresný súd buď vôbec, alebo nedostatočne s už vykonanými dôkazmi v kontexte s inými vykonanými dôkazmi nevysporiadal. Keďže hodnotenie dôkazov je právom súdu prvého stupňa (ako správne sťažovateľ poznamenáva), práve aj táto skutočnosť bola dôvodom na vrátenie veci na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu.

25.1 Pre úplnosť ale ústavný súd poznamenáva, že v prípade, ak by aj uvedený postup rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 3 To 17/2016 z 15. marca 2016 bol predmetom petitu ústavnej sťažnosti, musel by ústavný súd takúto časť podanej ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskorenosti.

26. Sťažovateľovi taktiež najvyšší súd v sťažnosťou napadnutom rozhodnutí pri analýze dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, dostatočne a precízne vyargumentoval a logicky aj so zvýraznením svojej viazanosti zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, aj zdôvodnil závery o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa za skutok kladený mu za vinu a jeho právnej kvalifikácii ako zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Poukazom aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu tento vyvodil záver, že z dôvodu právnej kvalifikácie skutku ako zločinu neprichádza do úvahy postup podľa § 10 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý je a) možný len pri prečinoch a b) je podmienený aj taxatívne definovanými skutočnosťami, ktoré ani neboli v konaní sťažovateľa zistené/prítomné.

27. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

28. S prihliadnutím na v tomto odôvodnení uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť namietajúcu porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu aj najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

29. Vzhľadom na odmietnutie podanej ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2019